

schuld van de KPD-leiding. Want juist de bolsjewistische idealisering der parlementaire illusiepolitiek versterkt steeds weer de ideologische basis van de soc.-demokratie en verhindert zoo de vorming van een revolutionair eenheidsfront. HET PROLETARISCHE KLASSEFRONT TEGEN DE KAPITALISTISCHE MAATSCHAPPIJ KAN SLECHTS ONTSTAAN DOOR DE DIREKTE STRIJD DER BEDRIJFSARBEIDERS EN WERKELOZEN, maar nooit door een parlementaire „klassekandidatuur“.

„Duitsland gered“ ... En de uitplundering der massa's gaat verder! De hongerondersteuning van 6 mill. werklozen moet opnieuw verminderd worden. Evenzoo zal de staatskapitalistische banksanering nieuwe offers voor het gehele proletariaat brengen.

„Hitler gealagen“ Neen! Want de vernietiging van het nazifascisme is geen parlementaire rekensommetje, maar een vragesstuk van de revolutionaire machtsstrijd tegen het kapitalistische stelsel! Dit is dus de groote les van de 13e Maart: DE GEEST VAN HET KAPITALISME MET ZIJN NAZIFASCISTISCHE EN SOC. DEM. STEUNPILAREN ZAL ZO LANG TRIUMFEREN, TOTDAT DE PROLETARISCHE MASSA'S DE STRIJD VOOR HUN KLASSE-DOEL, HET KOMMUNISME, OPENEN!

DE „GEEST VAN 1914“ IN SHANGHAI.

Over het leven in de door oorlog omringde buitenlandse nederzetting in Shanghai lezen we in het „Berliner Tageblatt“ t volgende: „Wel weinig vreemdelingen zijn door China's lot tot in de ziel gegrepen. Op allen echter drukt de zorg, wat ervan terecht zal komen. Enkel en hopen als gevolg van Japans aktie op een uitbreiding der koncessies en daarmee van het gebied waarin westerse orde heerscht. De grondwaarde zou dan stijgen en een nieuwe era der voorspoed zou in Shanghai beginnen.“

Brandbommen op Shanghai's Chinesenkwartier, dat steeds meer in een ijkenveld veranderd wordt -- en daarnaast in het vreemdelingenkwartier smeden de fransche, engelsche en amerikaansche kapitalisten reeds plannen, hoe zij de massamoord in goud zullen inzetten. Dat is ... de geest van 1914.

ZIE ZIJN OVERAL!

Volgens een mededeeling van de „Mokauer Rundschau“ van 29 Febr. 1932 zal A. W. Lunatscharski als vertegenwoordiger van de Sowjet-unie aan de Goethe-Feestelijkheden in Weimar deelnemen. In de voor de arbeiders bestemde bladen der Komintern is van deze Sowjet-hulde aan deze nielijker der heerschende klasse niets te lezen.

RUSLAND HELPT HET JAPANESE IMPERIALISME.

Hoewel de Komm. partijen moord en brand afschreuen over ondersteuning van de „anti-imperialistische volksoorlog“ van China, heeft de Sowjet-regering het blijkbaar geraden geacht die japanesche imperialisten een handje te helpen in hun mandaatsche aangelegenheden door het vervoer van japanesche troepen over oost-chinesche spoorweg toe te laten. De japanesche minister van Oorlog bedankte de Sowjet-regering dan ook voor „de vriendelijke hulp, welke de troepen van de Chin. Oosterapoerweg de japanesche troepen hebben bewezen“.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontbering van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de afhangende zijn prijsgevoerd. De strijd om den verhoogd worden de rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communiatische productievrijheid aan te binden. De groepen van Internationale Communisten hebben de arbeiders in dezen strijd op het gebied van de leiding van productie en distributie volgens algemeen politieke, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te vormen.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 126 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

INHOUD:

„Spartakus“ verboden.
Het steunen van den loonstrijd.
Russisch Beeld, (uit: Kampfruf).

Vijfde jaargang
Juni 1932

Nó. 8
No. 1

„SPARTAKUS“ VERBODEN.

Hoe zeer de verhoudingen in Duitschland zich gaan toespitsen blijkt uit het herhaaldelijk verbod der linkse pers. Pas is het verbod van de „Kampfruf“ na drie maanden opgeheven, of nu treft het orgaan „Spartakus“ hetzelfde lot. („Spartakus“ is het orgaan van een groep van bedrijfsorganisaties, die nog niet bij de Komm. Arb. Union is aangesloten). Ook de Unionist van de Komm. Arb. Union mag nog steeds niet verschijnen.

„Spartakus“ is verboden op een artikel, waarin stond:

„Strijdt niet met verouderde middelen: Sluit u aan en maak u eenheid in de bedrijven en de stempelfabrieken. Maak u gereed voor de overwinning van de bedrijven. Verbindt u van bedrijf tot bedrijf volgens het Radensysteem, van stad tot stad, van district tot district, van land tot land. Alleen door de Radenorganisatie kunt ge uw revolutie doorvoeren en de opbouw van het communisme verzekeren.“

En verder werd „Spartakus“ verboden voor de volgende zinnen:

„Wij toonens onze klasse de enig gangbare weg uit de groeiende verarming: omverwerping van het kapitalisme door de algemeene staking, de dictatuur van het proletariaat, gegrondvest op de ten alle tijde vervangbare en aan de arbeidersklasse verantwoordelijke Raden.“

HET STEUNEN VAN DEN LOONSTRIJD.

Daar wij de laatste keer niet tot een gemeenschappelijke opvatting kwamen inzake het wel of niet steunen van een staking, meenden wij deze kwestie nader te moeten bediscussieeren waaraan ook onze lezers indien zij dat wenschen kunnen deelnemen.

Zoals het gegaan is met de textielstaking in Twente, waar zelfstandige committees van ongeorganiseerden genoodzaakt waren naar de vakverenigingen te gaan, daar zij niet voldoende gesteund werden, voor deze gang van zaken dragen wij ook schuld.

Als men zegt, dat wij van het bestaan van dergelijke committees niet op de hoogte waren, doet dit van onze schuld niets af.

Bij een conflict als dit, waar een zoo groot aantal ongeorganiseerden betrokken waren, zou de eerste de beste staker als men hier naar gevraagd zou hebben, voldoende inlichtingen kunnen verschaffen om met zoo'n committee in contact te komen.

Het zou dus goed geweest zijn indien men dit gedaan had. Dan was de vernietiging (althans het overgaan naar de vakbonzen) van een zelfstandig committee nog te bezien geweest.

Maar wij deden nog minder dan dat, wij trachtten niet zelfstandige committees in het leven te houden. Wij lieten het stakende textielproletariaat met hun strijd tegen de vakbonzen en textielbaronnen aan hun lot over, elke steun onzerzijds ontbrak.

Wij bleven de strijd alleen maar mooi vinden, omdat zij zoo spontaan uit de arbeiders zelf kwam.

Het valt hierbij op, dat men blijkbaar niet goed wist hoe men hiermede om moest. In de praktijk was dit trouwens reeds gebleken. Want hoewel de opzet van de textielstaking geheel in de lijn mocht liggen van de zelfacties der arbeiders-geen opwekking om deze strijd te steunen mochten wij in ons orgaan aantreffen. Voor zover we konden nagaan is zoo goed als niet door leden van de groep gesteund. Dit mag toch merkwaardig tegenstrijdig heeten. Terwijl n.l. bijna geen woorden genoeg gevonden konden worden, om ons te ondersteunen met de inzet van de strijd te betuigen- en terecht bleek schaaraf, dat onze kleine beweging jammerlijk in zijn plicht tekort gekomen is.

Uit de discussie bleek, dat velen van meening waren dat steunen contra-revolutionair was. Wij hebben er niets op tegen dat iemand deze meening is toegelaten, maar stellen dan meteen vast, dat als de vakbeweging even zoo revolutionair zou geweest zijn als deze kameraden, de staking de eerste zaak geïndigd zou zijn, om de eenvoudige reden, dat de stakers anders vernederd waren.

Men kan men allerlei bezwaren naar voren brengen, N.V.O.W. men verdringt de vakbeweging niet, en wil die niet steunen. Maar voor dit principe zou moeten de arbeiders geen brood. Wij hadden dus zelf een steunactie op ons moeten zetten. Daar dit echter contra-revolutionair is, kwam erkelers met het voorstel om de staking afgevoerd te worden op de slachtoffers te steunen.

nen. Dat wil zeggen, de slachtoffers met een revolutionair uithangbord. Hoe ter wereld wil men uitmaken, wie wel en wie niet revolutionair is. Deze moesterd na de maaltijd heeft een zeer bijzondere smaak.

Als wij een staking van de kant der arbeiders, die er bij betrokken zijn eens gaan bekijken, en eens gaan zien wat dit voor hen betekent, moet men zijn principe om geen staking te steunen eens een moment los laten. Principes zijn dan mooi, als men deze ook aan de werkelijkheid kan toetsen. Men kan de strijd van iedere dag om het bestaan, dus de loonstrijd, niet met onze ideeën op een lijn stellen, daar wij ons meer met de laatste strijd tegen het kapitalisme gaan bemoeien, en gaan daardoor de werkelijkheid voorbij.

Onze propaganda voor bedrijfsorganisaties en in het algemeen voor de zelfbewuste acties der arbeiders, zal dan recht op zijn plaats zijn, als de propagandisten hiervoor ook metterdaad naast hun strijdende kameraden staan. Het wezen van de socialistische strijd vindt niet zijn bestaan in de slimmer dan slimme gladheid van met elkaar maar steeds maar debatteerrende betweters, maar in de alledaagsche strijd, die de arbeiders voeren tot bewustwording, en dat de loonstrijd slechts een aanloop is tot de sprong die eens het geheele proletariaat zal doen.

Maar om nu op de staking terug te komen, de arbeiders gaan om het een of andere verschil met de kapitalist(en) in staking. Dat wil in de eerste plaats zeggen, dat zijn inkomsten ophouden. Men moet zich de arbeiders hoopelijk niet voorstellen, dat zij hier of daar een halve kous vol hebben, om een poosje te blijven leven. Maar de nuchtere waarheid onder ogen nemen, dat er thuis een vrouw met kinderen om eten vraagt. Voegen wij daarbij, wat de arbeiders op het spel zetten, bedoeld wordt, de mogelijkheid om niet te weer in het kapitalistisch bedrijfsleven te worden opgenomen, om bij de duizenden werklozen gevoegd te worden. Nu kan men dit reformistisch vinden, een feit blijft het, dat het grootste gedeelte van de arbeiders dit overwegen.

Al is een staking in zijn kern nog zoo mooi, omdat het uit de arbeiders zelf kwam, het reformisme moet dan komen (indien zij te zwak is, om er een massale strijd van te maken), d. w. z. naar de vakbonzen gaan om ondersteuning, of deze nu door concessies, of wel door druk verkregen wordt, voor de betrokken arbeiders blijft het de hoofdzaak, dat zij deze krijgen.

De vakbonzen willen geen staking, overal waar zij kunnen trachten zij die te voorkomen, te onderdrukken, of indien het toch uitbreekt, te nekken. Als er dus gestaakt wordt, gebeurt dit niet anders dan onder druk van de arbeiders, en waaraan de vakverenigingen genoodzaakt zijn hun financiële steun te geven.

Als men nu zegt, door een staking te steunen steunt men de vakbeweging dan is dit niet juist, men moet of het een of het ander zeggen, of men steunt niet de vakbeweging, omdat deze geen staking willen, of men ontkent dat de vakbonzen een staking niet willen. Dit laatste kunnen wij echter niet aannemen.

Men kan men allerlei bezwaren naar voren brengen, N.V.O.W. men verdringt de vakbeweging niet, en wil die niet steunen. Maar voor dit principe zou moeten de arbeiders geen brood. Wij hadden dus zelf een steunactie op ons moeten zetten. Daar dit echter contra-revolutionair is, kwam erkelers met het voorstel om de staking afgevoerd te worden op de slachtoffers te steunen.

Uit de discussie bleek, dat velen van meening waren dat steunen contra-revolutionair was. Wij hebben er niets op tegen dat iemand deze meening is toegelaten, maar stellen dan meteen vast, dat als de vakbeweging even zoo revolutionair zou geweest zijn als deze kameraden, de staking de eerste zaak geïndigd zou zijn, om de eenvoudige reden, dat de stakers anders vernederd waren.

Men kan men allerlei bezwaren naar voren brengen, N.V.O.W. men verdringt de vakbeweging niet, en wil die niet steunen. Maar voor dit principe zou moeten de arbeiders geen brood. Wij hadden dus zelf een steunactie op ons moeten zetten. Daar dit echter contra-revolutionair is, kwam erkelers met het voorstel om de staking afgevoerd te worden op de slachtoffers te steunen.

Uit de discussie bleek, dat velen van meening waren dat steunen contra-revolutionair was. Wij hebben er niets op tegen dat iemand deze meening is toegelaten, maar stellen dan meteen vast, dat als de vakbeweging even zoo revolutionair zou geweest zijn als deze kameraden, de staking de eerste zaak geïndigd zou zijn, om de eenvoudige reden, dat de stakers anders vernederd waren.

Wij zullen nu de vraag eens bekijken, waarom gaan de arbeiders in de vakverenigingen Men vindt dan een gedeelte die nog de hoop hebben, dat de vakbonzen zonder dat ze er dadelijk zelf bij betrokken zijn, voor hun belangen opkomen en dardedigen. Maar zeker niet het kleinste gedeelte is in de vakvereniging, omdat deze de beste verzekering is tegen de werkloosheid, en om de meeste kans te hebben voor werkhervatting in aanmerking te komen.

Nu zeggen wij, gaat niet in de vakverenigingen, voert uw eigen strijd zelf uit. Maar in geval van staking laten wij deze ongeorganiseerden aan hun lot over, om bij de vakbonzen terecht te komen. Deze zal zoo zij het klaar kunnen spelen, ook hun aanvraag om steun van de hand wijzen. Dus zijn deze arbeiders tot onderkruipen gedwongen. Wij steunen volgens enkel van ons- onze geestverwanten. Rerolis hetzelfde wat de vakvereniging doet, deze steunen ook eigen menschen, waaruit volgt, dat wij ons van de geheele arbeidersklasse vervreemden, en elk solidariteitsgevoel afstompen.

Weg met de vakverenigingen en R.V.O. zullen wij zonder bezwaar zeggen. Als er echter gestaakt wordt hebben de stakers onze steun nog niet nodig, omdat zij toch door de vakverenigingen en de R.V.O. gesteund worden. Wij gaan steunen als de staking teneinde is, onder meer aan een aantal arbeiders, die uit de R.K. vakorganisatie St. Lambertus geroeyerd zijn, en die bij de geestelijkheid van Enschede bot gevangen hebben. Deze zullen nu leifdelijk door de Gr. van Int. Comm. gesteund worden. Zoowaar "een revolutionair succes".

Dit moeten wij zaakmatig naar onze meening voorloopig over de kwestie van de loonstrijd zeggen, om door critiek en zelfcritiek een heldere opvatting over deze zaak te krijgen. Critiek, ja felle critiek is geoorloofd, mits de kameradschap er niet bij zoek raakt, merkt een onzer makkers destijds heel juist op.

BEELDEN UIT RUSLAND (Kämpfruf)

Uit verschillende deelen van het Rijk ontvingen wij brieven n.a.v. ons in Nr. 3 der "Kämpfruf" gepubliceerd bericht uit Rusland. In deze ingekomen brieven (gedeeltelijk van K.P.D. kameraden) komt tot uitdrukking, dat het bericht niet in overeenstemming met de feiten zou kunnen zijn, daar toch de Duitsche arbeiders Rusland als het "vaderland der arbeiders" bekend is. Ook werd aanmerking gemaakt dat wij de plaats niet noemden, waarop ons bericht betrekking heeft. Heden noemen wij de plaats waaruit de betreffende arbeiders zijn teruggekeerd: Kobpob (lees Kowrow) ongeveer 280 K.M. van Moskou. Wanneer wij de naam van de artikelschrijver heden nog niet durven noemen, zoo is dit te wijten aan de alom verbreide vanarmen der Gepece. Inplaats hiervan publiceeren wij 2 verklaringen van eveneens teruggekeerde arbeiders, die met onze verslaggever tesamen in dezelfde fabriek gewerkt hebben enz. Verder publiceeren wij in dit nummer (n.l. van de Kämpfruf) nog eenig materiaal over Rusland. Het be-

richt in de vorm van een vertelling kon ons alleen op deze manier van uit Rusland in handen komen. Men verwijte ons wederom niet, dat wij ook thans geen namen noemen. De persoonlijke veiligheid van onze verslaggever dwingt ons hiertoe. Men betichte ons ook niet van "sociaaldemocratische Rusland-hetze", want de wolle sympathie der K.A.U. is aan het Russische proletariaat (niet de Bolschewistische bureaucratie) verzekerd. Wat wij publiceeren zijn harde feiten, die het bolschewistische bedrog van "socialisme in een land" ad absurdum zullen voeren.

Wij gaan naar de Wolga, mijn vriend en ik. De straat is vuil, sinds 14 dagen is het ononderbroken aan het dooien. Om het ijs der rivier aan het smelten te krijgen, het is meterdik, laat men het iedere dag springen, opdat Ruslands grootste stroom moeder Wolga weder vrij wordt, opdat de weg vrij wordt voor de geweldige watermassas, die tengevolge van de ijs- en sneeuwsmelting in het midden van het land, afstroomen in de Kaspische zee. Allang springgarwe in de hoogte, ijs en water ver om zich heen slingerend. Allang vergeten herinneringen der wereldoorlog duiken weer in mij op, het Westfront met zijn explosiegeweld en kanongebulder. Nog weerstaat de Oka (een zijrivier der Wolga) die bij Nebgorod uitmondt, die haar stroomen uit de Moskwa brengt, echter niet lang meer dan zal haar ijs splijten, intusschen gaan sinds eenige dagen kolosale ijsblokken in snellen loop onophoudelijk de Wolga af. In het gebied tusschen Moskou en Leningrad heeft de Wolga haar bronnen. Steeds verder en verder breekt de bevroren massa, tot ook op een dag de groote Siberische nevenrivieren het laatste ijsblok loskaten. Groote meterdikke boomstammen ziet men er tusschendrijven in de strooming. In booten ran roelen de menschen erheen en brengen het hout aanland. Hout is duur in de tijd der nieuw bouw en menig arbeider zat menige dag in de verlopen wintertijd aan een koude kachel, daar toch 1½ M. 75 R kostte. Daarom is hout verzamelten het parool, en moeder Wolga sleept rijkelijk aan...

"Zeg Kolja, kijk eens naar die zwarte wolken axax boven de rivier, eigen aardig, dat is nu altijd zoo, zoolang de rivier stijgt, eerst wanner het water aan het afebben is hebben wij weer zonneshijn, is het zomer..."

Ja zie je Pawel, niettegenstaande nu zooveel menschen gaan wandelen naar de rivier om de gebeurtenissen gade te slaan, zijn hun gedachten heel ergens anders, bekijk hun magere gestalten eens, hun gedachten zijn op jacht naar de o, zoo noodzakelijke levensmiddelen. Dat hebben zij allen gemeen, of het inkeer met de andere Wolga-eevar verbroken, de boeren kunnen van die kant niet naar de stad komen, daarom is de toestand nog verengerd, want in onze cooperatie is niet noemswaardig. Met mijn vrouw samen heb ik 575 Roebel per maand voor ons vieren, mijn moeder en ons kind meegeteld. Het is nu de 23ste en al platzak. Mijn broer was gisteren op de markt, boter per kilo 9,5 varkensvleesch 19 Roebel. Gisteravond zei mijn vrouw, in de cooperatie zijn geen levensmiddelen meer. Jenever, jenever overal. Ik nam mijn laatste 8 Roebel, kocht voor mijn vrouw marmelade, voor mij jenever en dronk tot mijn hoofd er van tolde.

Toen was het goed en ging ik slapen, ja zoo is het leven nu." "Kolja, laten we teruggaan, het wordt kil, drink een glas thee bij me, we zetten de gramafoon aan, we hebben een paar nieuwe platen en morgen weer aan de gang". "Jij kunt goed praten over werken, Pawl, jij wordt toch een beetje beter verzorgd als een van ons, in ieder geval begrijp ik je toestand als buitenlander, je hebt moeilijkheden genoeg en met veel ontberingen, maar wanneer je denkt bij ons groote sympathie voor het werk te vinden, dan vergis je je, wie zal ook werken wanneer de gedachten op levensmiddelen gericht zijn. EE "Verschrikkelijk holja, wie is er nou zoo pessimistisch, streven we er niet allen gemeenschap-pelijk naar, dat het beter wordt, en het zal en moet in de allernaaste toekomst beter worden, onze toestand is nu eenmaal kritiek, bij oorlogsstoestand af. Wat het verschil der verzorging, en betaling betreft, ik geef toe, dat ik daar veel hoofdbrekens over gehad heb". "Weet je Pawel in Mei zal weer een leening uitgeschreven worden en moet men op zijn minst weer voor de helft van zijn maandsalaris teekenen". "Maar hoe kun je nu van moeten spreken, Kolja, dat gebeurt toch vrijwillig". "Ja vrijwillig Pawel, maar dat zit zoo in mekaar, teeken je dan krijg je misschien van de bedrijfsraad een bewijs voor een pak, dat kost in de Cooperatie 30 Roebel. Wanneer je nu 200 R teekent, dan kost het pak 230 Roebel, teeken je echter niet dan krijg je ook geen bewijs voor een pak, dat je toch noodig hebt, dan moet je het in de vrije handel koopen en betaal je 250 Roebel, dus teeken ik en profiteer voor 20 R. Voor de rest Pawel, een Russische anecdoté: Je moet weten, Tschitserin was in Engeland en sprak met Lloyd George. Zie je zei Lloyd George, ik begrijp niet dat bij U de zoo dikwijls opgelegde leeningen altijd door de geheele bevolking altijd zoo royaal geteekend worden. Arbeiders en beamten teekenen bij ons die dingen heelemaal niet, hoe doet U dat, hoe speelt U dat klaar? Niets is eenvoudiger als dat, zei Tschitserin, een voorbeeld: Vreet een kat mosterd? Nee zei Lloyd George een kat vreet geen mosterd, dat zul je nooit en nergens zien. Ja en toch vreet ze mosterd zei Tschitserin, ze zal niet ophouden met likken, als je het maar aan haar achterste smeert, dat jeukt en 't is de kern van de zaak, en zoo doen wij het ook met onze leeningen. Een ander anecdoté: Pawel, met betrekking tot de voeding: Een gedelegeerde zoeven gekozen, komt in de Groote Raad en krijgt het woord voor mededeelingen: Ik groet U kameraden, zegt hij, weet allen gegroet, het gaat oen goed. Wij hebben aarde, de opbrengst behoort u, wij hebben koeien, de melk is de uwe, wij hebben varkens, het vleesch echter eet gij, wij hebben arbeid, doch u behoort de productie, ons gaat het goed, weet gegroet kameraden, Tot weerziens.

VERKLARING

Daar ik in No. e van de "Kampfruf" gelezen heb het artikel "Wat een arbeider in Rusland beleefde" en ik met deze partijgenoot in dezelfde fabriek werkzaam was, zou ik hier willen bevestigen, dat dit artikel, duidelijk en terzake de verhoudingen weergeeft, zooals ze werkelijk in Rusland door iedere eerlijke arbeider worden tegegeven.

Hans Schneider Berlin N 30

Het bericht van Kam, F.K. in den Kampfruf Nr. 3 over zijn beleven in de Sovjet Unie heb ik gelezen. Ik stel vast, dat hij ten volle de waarheid heeft medegedeeld. Ik heb met kam. F.K. in dezelfde fabriek gewerkt en was zelfs van September 1930 tot 19 April 1932, nog iets langer in de Sovjet Unie. Ik geloof dan ook, dat ik in gelijke mate als kenner der daar bestaande verhoudingen kan gelden.

Kurt Thiel, Berlin O Paul Singerstrasse 88.

Verantwoording vrijwillige bijdragen:

Van 18 April tot 28 Mei '32,
 E R M te A f 1.-, H M te A f 2.50, M M te O f 0,25, Jan K te A f 1.-, L.W. te A f 0,25, P v A te L f 3,18, M te L f 1.-, R te B f 1.-

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEER
TRANSVAALSTRAT 120
AMSTERDAM, 2500. BUREAU 2.1000

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegesonden.
Kruis ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De doelstelling van het
Internationale Persmateriaal
bestaat erin, om de
arbeidersbeweging te
versterken en te
verenigen. Het is
een middel om de
arbeiders te helpen
om hun rechten te
verdedigen en om
de maatschappij te
veranderen.

De werkers van alle
landen moeten samen
werken om de
maatschappij te
veranderen. Het is
een middel om de
arbeiders te helpen
om hun rechten te
verdedigen en om
de maatschappij te
veranderen.

De groepen van
Internationale
Communisten
zijn de
werkers van
alle landen
die samen
werken om
de
maatschappij
te veranderen.

Int. Persmateriaal
2500. Bureaubus
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEREN!
DE PRODUCTIE IN HANSEN DER BEDRIJFSORGANISATIE!

Vijfde Jaargang no. 2.
Juni 1932 no. 2.

BEVAT:

De vakvereniging als lichaam van de Staat.
Tegen het Trotskisme.

DE VAKVERENIGING ALS LICHAAM VAN DE STAAT.

Vereeniging van de sociaaldemocratische en confederale
vakverenigingen in Duitsland.

De Duitse sociaaldemocratie en de met haar samenhangende vrije vakverenigingen hebben lange tijd tot voorbeeld voor de arbeidersbeweging van andere landen gediend. Dit is zelfs nu nog bij de organisaties, welke zich tot de Tweede Internationale rekenen, het geval.

De Duitse sociaaldemocratische arbeidersbeweging (partij en vakvereniging) is van klassenrijd organisatie lange de weg van parlementaire actie en de politiek van overeenkomsten met de kapitalisten tot een revolutionaire en het burgerlijk samenwerkende beweging geworden. Deze ontwikkeling hebben ook de tot de Tweede Internationale behorende organisaties in de andere landen doorlopen. Het zal nu moeten blijken of dit ook het geval is bij de nieuwe ontwikkelingen, die de Duitse sociaaldemocratische vakverenigingen ondergaan.

Vroeger, toen de sociaaldemocratische vakverenigingen nog als klassenrijd strijdsorganisaties werden aangezien, waren hun eisen en verlangens de christelijke en liberale (Nitsch-Dunkersch) vakverenigingen. Deze vakverenigingen stonden niet op de bodem van de klassenrijd, maar vonden hun basis in de samenwerking met het kapitaal. Deze organisaties werden vroeger als arbeidersvakverenigingen beschouwd, wat hun optreden dan ook vaak eenduidig heeft bewezen. In de sociaaldemocratische vakverenigingen hun klassenrijd karakteristiek verlaten hebben, en zelf tot arbeidersvakverenigingen zijn geworden, schiedt hen van de vroegere onderwijzerorganisaties niet meer af. De verschillen ontbreken, zoo men evenwel tot een samenstelling kunnen komen, in de nieuwe ontwikkelingen dat zij nu ook zijn.